

Øerne, som kunne have en Mening derom. Jeg mener det saa meget desto mere, som det i alle de Diskussioner, der ere gaaede forud for, hvad vi her tale om i Dag, har saa ofte været sagt, at vi ikke bør sælge vore Brødre, vore Medborgere i Vestindien, som den ærede Ordfører udtrykte sig, sælge dem som Slaver eller som Kvæg. Nu spørger jeg dog, om det ikke er en større Fornærmelse lige over for disse Medborgere, at vi sige: Det ville vi ganske vist ikke, vi ville spørge dem om deres Mening, men af alle disse 30,000 er der kun 366, som ere skikkede til at have en Mening om, hvorvidt de ville vedblive at være danske eller ikke — jeg spørger enhver, om det ikke er en større Fornærmelse end slet ikke at spørge dem. Saa maa man hellere lade være med at spørge de 366 og lade dem dele Skæbne med de andre. — Og hvem er saa det, som det ærede Flertal vil spørge? Er det maa-ske Ejendomsbesidderne paa Øerne, er det dem, som have Grundejendom derovre, og som af den Grund skulde være interesserede i, enten at blive ved Danmark eller at blive afstaaede til Amerika? Nej, saaledes er det jo slet ikke. Af de ganske sikkert mangelfulde Oplysninger, der foreligge os, synes det at fremgaa, at paa Øerne er der omtrent 3,000 Mennesker, som ere Ejendomsbesiddere. Det er altsaa ikke mere end 12 pCt. af Ejendomsbesidderne paa Øerne, som man mener ere skikkede til at have en Mening om, hvorvidt de ville blive ved Danmark eller afstaas. Jeg mener dog, at selv om man end mener at burde drage en Grænse — hvad der ikke synes mig nødvendigt i et saa enkel Spørgsmaal — maa der dog være Anledning til at spørge Ejendomsbesidderne til Raads. Men nej, de, der skulle spørges, ere Vælgerne til Kolonialraadet, og af disse Vælgere til Kolonialraadet ere omtrent 100 Embeds- og Bestillingsmænd. Nu er det ganske sikkert, at disse 100 Embeds- og Bestillingsmænd ovre i Vestindien kunne for en stor Del ikke siges at være paa den Maade knyttede til Øerne som Øernes oprindelige Beboere. Mange af dem høre hjemme her, for mange af dem er Vestindien ikke paa den Maade deres Fædreland som for dem, der eje Jord og Grund derovre. Omtrent lige saa mange af disse Vælgere ere Plantere, Bestyrere, Forvaltere paa Plantager, og vi vide desværre alt for godt, at mange af Plantageejerne og mange af Bestyrerne heller ikke høre hjemme hverken i Danmark eller paa Øerne. Saaledes komme

vi i dette ejendommelige Tilfælde, at just mellem disse 366 Personer — de eneste, som Flertallet mener, man bør spørge til Raads i denne Sag — vil der befinde sig en stor Mængde Mennesker, hvis Skæbne ikke paa den Maade er knyttet sammen med Øerne, som Tilfældet er med en stor Del af dem, der ikke maa spørges. Derfor kan jeg ikke andet end udtale mig mod det Forslag til en Afstemning, som foreligger fra Flertallet.

Vort Forslag gaar ud paa, at det henstilles til Kongens Regering at anordne den Form, under hvilken denne Raadspørgning af Øernes Befolkning skal finde Sted. Vi have ment, at der er al Anledning til at tro, at Regeringen vil lade en Afstemning, hvis den skal ske, foretage under lignende Forhold som i 1867. Jeg er under de Forhandlinger, der ere førte i Udvalget, kommen til den Opfattelse, at det er Regeringens Mening, hvis en saadan Afstemning skal finde Sted, da at foretage den saa nær som muligt i samme Form og paa samme Maade, som brugtes i 1867. Jeg skal dernæst mene, at naar en saadan Afstemning skal finde Sted, bør den være endelig. Efter at Afstemningen har fundet Sted paa Øerne, og altsaa et Flertal har erklæret sig enten for Afstaaelse til Amerika eller Forkastelse af Traktaten, hvorledes vil man saa her i Rigsdagen igen kunne optage Spørgsmaalet om, hvorvidt der har været en utvivlsom Stemning for en Afstaaelse eller ikke; ved en Afstemning maa der jo fremkomme en Majoritet, og dermed er Stemningen utvivlsomt givet til Kende.

Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne anbefale den Ændring, vi have stillet om en Afstemning paa Øerne for derigennem at faa et Resultat i denne Sag.

Madsen-Mygdal: Naar jeg paa 21 Medlemmers Vegne skal tillade mig at anbefale Traktaten af 24de Januar dette Aar til Godkendelse, uden nogen som helst Tilføjelse, kunde jeg i det væsentlige indskrænke mig til at henvise til vor Betænkning, idet jeg nemlig tror, at vi der have givet ret gode Grunde for det nævnte Standpunkt; men af Hensyn til Sagens Vigtighed og i Anledning af det Foredrag, som den ærede Ordfører for Flertallet (Koch) holdt, vil jeg alligevel gøre adskillige Bemærkninger. Den ærede Ordfører holdt et længere Foredrag for os, hvis samlede Sum gik imod Traktaten. Han begyndte med at tale imod den, alle hans Grunde vare imod den; og han slut-